

	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
0																																
100	98	96	94	92	90	88	85	80	70	60	55	50	45	40	30	20	15	10	8	6	4	2	0									

MIELIPIDE

LUKIJALTA

Talvivaaran kipsisakka-altaat ovat turvallisuusriski, kirjoittajat toteavat.

Laittomasti perustettu ja laittomasti toiminut kaivos on suljettava

A voin kirje ympäristömi-nisteriölle, elinkeinomi-nisteriölle ja Solidiumil-le:

Talvivaaran kaivoksesta ei tullut nikkelin tuotantoyhtiötä vaan ympäristösaastuntaa tuot-tava yhtiö. Kaikessa muussa tuotannossa on epäonnistuttu.

Talvivaaran kaivoksen pe-rustamista ja sen epätoivoista taivalta on tuettu työllisyspe-rustein.

Nyt näemme, että nämä muutamat sadat työpaikat ovat tulleet kalliiksi. Yhtiön osakemarkkinoilta kerätyn alkupotin lisäksi on kadonnut myös miljaridin lainapääoma. Ympäristövahingoista aiheu-tuvat kustannukset ja korva-

usvaateet tulevat korottamaan tappiosaldoa entisestään.

Talvivaaran kaivosyhtiö on mahdollotoman tehtävän edessä. Yksin velkataakka on mille tahansa kuviteltavissa olevalle pörssiyhtiölle mahdoton.

Toinen ongelma piilee itse malmintuotannossa. Tämän maailman pilottihankkeen ydintoiminnot eli bioliuotus ei toimi näissä olosuhteis-sa ja tämän malmin osalta odotetulla tavalla. Kaivoksen malmintuotanto jää pieneksi, mutta jätevesien määrä kasvaa sananmukaisesti yli äyräidensä.

Kaivoksen toiminnan jat-kamista on pidettävä kyseen-alaisena myös siksi, että kaksi keskeistä ympäristöluvassa

ja kaivosluvassa esitettyä ele-menttiä on toimintakelvotto-massa tilassa.

Kipsisakka-altaat eivät voi palvella sitä tehtävänsä, joka niillä alkuperäisessä toiminta-kaaviossa oli. Varoaltaat ovat lähes täynnä erittäin metallipitoista,

Varoaltaat eivät voi palvella sitä tehtävänsä, joka niillä alkuperäisessä toimintakaavi-ossa oli. Varoaltaat ovat lähes täynnä erittäin metallipitoista, hapanta kipsisakka-altaasta vuotanutta nestettä. Varoal-taatkaan eivät lisää turval-lisuutta vaan ovat itsessään turvallisuusriski.

Viimeisenä ja ehkä tärkeim-pänä syynä Talvivaaran kaivok-sen sulkemiselle näemme sen

että kaivosta perustettaessa kaikilta asianosaisilta, valtiolta, hallitukselta, eduskunnalta, lupaviranomaisilta, valvovilta viranomaisilta, kansalaisjärjes-töiltä, lähiseudun asukkailta, median edustajilta –kaikilta salattiin se, että bioliuotus rikastaa malmikivestä myös uraania, ja että tämä uraani päätyy kipsisakka-altaiden pohjalle.

Suomessa aloitettiin satojen tuhansien kilojen vuotuinen uraanimuotanto, mutta ei tehty siitä minkäänlaista laillista päätöstä eikä minkäänlaista riskinarviointia tai kuulemista toteutettu.

Tämä laiton lähtökohta on riittävä syy jo yksistään

kaivosyhtiöltä kaivoslupa ja vaatia pörssilakeja rikko-noon listautumisen tuottamia hyötyjä ja omaisuutta valtiolle menetetyksi.

Laittomasti perustettu ja lakeja rikkova kaivos on kan-sallistettava ja alkuperäisten lakeja rikkoneiden osakkeen-omistajien saama hyöty on rikoshyötynä otettava valtiolle.

Hannu Hyvönen	Iisalmi
Sami Maaranen	Varpaisjärvi
Tuomo Tormulainen	Kontiolahti
Antti Lankinen	Sotkamo

Hannu Hyvönen	Iisalmi
Sami Maaranen	Varpaisjärvi
Tuomo Tormulainen	Kontiolahti
Antti Lankinen	Sotkamo

Kerjäläiset eivät kuulu Suomen maaseudulle

T änä kesänä Suomeen on tullut 300–500 kerjäläis-tä lähinnä Romaniasta. Uutena muotona on tullut ker-jäläisten jalkautuminen kesäta-pautumiin eri puolille maata ja leiriytyminen moottoriteiden levähdyspaikoille. Sananmukai-sesti kerjäläiset ovat lähteneet pääkaupungista maaseudulle etsimään leveämpää leipää.

Yksi suomalaisen hyvinvoin-tyhteiskunnan suurimmista saavutuksista on kotimaisen kerjäläisongelman ratkaisu. Kiertävät kerjäläiset kuulu-vat Suomessa nälkävuosien historiaan.

Kerjäläisten paluu maaseu-dulle tuntuu suomalaisittain hyvin vieraalta ajatukselta, eikä meidän tarvitse sitä hyväksyä.

Tämän asian ratkaisemisek-si ei tarvita edes muutoksia Euroopan unionissa, vaan asia voidaan ratkaista muuttamalla lakia Suomessa.

Euroopan unionissa on oikeus vapaaseen liikkumiseen ja työn etsintään. Euroopan unionin jäsenmaa voi kuitenkin kieltää kerjäämisen pääasialli-sena elinkeinona.

Tanskassa näin on tehty ja

Lähileipää!

Leipää, huusi Pyärkin Juho kirkosa.

Niin sanotaan käyneen, kun nuorimies heräsi kirkon-menojen aikana näkemästään unesta. Se sattui aikaan, jolloin syömisen eteen piti tehdä töitä pienestä pitäen, ja pääsi nälkä yllättämään pyhänä kirkossakin.

Sanotaanhan, että ”häti ei lue lakia”. Se ei myöskään katso aikaa eikä paikkaa – nykyään-kään?

Kun kuumassa Afrikassa, kahta puolen Saharaa riidellään, ja sadattuhannet asustavat pakoleireillä Lähi-idässäkin, on nälkä koko ajan vieraana virusten ja bakteerien lisäksi.

Esitin tiedoksi ministerille ja kansanvaltuuttamille, että ottaisivat asiakseen ja yhteyt-

tä vielä isompikenkäisiin ja hommaisivat kuljetuskonei-ta lämsimaista kускаamaan miljoonat päivittäiset kaato-paikalle menevät tuore- ja pa-kastetonnit lähikentille. Sieltä paikalliset kuljettaisivat ne nälkäisiin suihin. Tarvittaisiin vain johtajuutta?

Ei ole korvaakaan lotkautet-tu, mutta luomus- ja lähiruoka on puheessa päivittäin medi-oissa. Niiden kylläminen huuil-la, jotka ajelevat lomamatkoilla tai tallustelevat lähikuppilan kautta kotiin työpaikalta tietokonetta näppäilemästä viileässä ”konttuurissa” hyvin lounastaneina.

Me keräsimme lähiruokaa pelloilta ja metsästä kohta so-dan jälkeen. Se oli luonnollista ja enemmän kuin luomua.

Arto Satonen	Kansanedustaja (kok.)
---------------------	-----------------------

Riittää jo

Ympäristöministeriö aikoo kiristystoimillaan lopettaa elintarviketuotannon Suomes-ta. Tutkimatta ja kyselemättä.

Lähiruokaa Brasiliasta

Soini

Hattu pois päästä ja syvä kumarrus Timo Soinille.

Sepi

Loma lyheni

Harmittaa. Vuosilomat hupe-nivat puolella, koska lomittajan työaika vain 9 tuntia päivässä.

Väsynyt

Historiaa

Muistelkaas keskustalaiset oikein joukolla, miten Juha Korkeaaja tumpeloi 141-neu-vottelut. Vanhanen viittasi asialle kintaalla.

Ei nimimerkkiä

Monta huolta

Kauhea huoli lehdissä 141-tu-esta, hyvä niin. Suurempi huoli vaan pitäisi olla maidon tuottajahinnasta.

Indeksi

Palautetta

Olen lukenut nyt kolme näyte-lehteä, yhtä hyviä kun ennen-kin. Pappani luki 50-luvulla ääneen Huidunperän Hannan Heikin tositarinat. Heikin tytär on jatkanut.

Ei nimimerkkiä

Kananmunat

Höpö juttua, että ukrainalaiset olisivat syyppäitä kanamanun hintaan. Vielä en ole nähnyt kaupassa ukrainalaisia munia.

Ei nimimerkkiä

Luomusta

Luomu on kylläisten länsimaa-laisen puuhastelua.

Ei nimimerkkiä

Heinäkuun mietteitä

Kenellä vastuu, jos kuivuu tai kastuu? Työ tulee hoitua, ei sovi noitua.

Päätään raapii, aivoiltaan vaatii -pilviä vahtaa, miettii mahtaa.

Heinänkö kaatais, että paaleja saatais, täytyisi lato, vuodeksi sato.

Päätään kääntää, sisuksissa vääntää pilviä kerääntyä, työt viivästyä.

Ei sateista loppua, pelloille hoppua. Ilmoista ei selkoa, jokavuotista pelkoa, uskoa vain täytyy, onni et kääntyy.

Toivomus arempi, et ensi kesä parempi, huokaisee rinta, on pidettävä pinta.

Hilla-Elisa Sainio	Pori
---------------------------	------

VIERASKOLUMNI

EU on yhtenäistänyt maaseutupolitiikan hallinto-ongelmat

Hallintotieteiden tohtori Olli-Pekka Viinamäen johtama Vaasan yliopiston tutkijaryhmä julkaisi hiljattain maaseudun paikalliseen kehittämiseen tar-koitetun Leaderin soveltamista seitsemässä valtiossa vertai-levan tutkimuksen. Mukana ovat Suomi, Ruotsi, Hollanti, Irlanti, Itävalta, Tanska ja Viro. Tutkimus perustuu laajoihin kysely-, haastattelu- ja asiakir-ja-aineistoihin.

Leaderin ideana on tukea maaseutualueiden kehittymistä niiden omista lähtökohdista. Tutkimuksen ennako-oletuksena oli, että hallintokäytännöt vaihtelevat eri valtioiden välillä, koska olosuhteet ja hallintoperin-teet ovat erilaisia. Erityisesti Suomen osalta oletettiin, että kömpelöt hallintokäytännöt ovat omaa tekoamme, eivät EU:n edellyttämiä.

Tulokset ovat yllättäviä. Leaderin hallinnointiin liittyvät kipukohdat ovat eri maissa yllättävän samankaltai-sia. Kärkeen nousevat jatkuvat muutokset ohjeistuksessa ja säännöissä, liian yksityiskoh-tainen valvonta sekä maksatus-aikojen pituus.

EU on halunnut yhtenäistää Leaderin soveltamisen saman-kaltaiseksi kaikissa jäsen-maissa. Tästä ovat seuranneet Leaderin käytännön toteuttaji-en samankaltaiset ongelmat. Leader -hankkeiden toteuttajat ja paikallisten toimintaryhmien työntekijät joutuvat keskittymään liiaksi pikkupiirteeseen raportointiin.

Tutkimustuloksista välittyä jälleen kerran murheellinen viesti: EU:n hallintokoneisto ei kykene luottamaan kehittämissankkeiden toteuttajiin. Hallinto- ja valvontajärjes-telmät olettavat, että kaikki ovat epäluotettavia ja haluavat huijata. Kerta kerran jälkeen on pystyttävä luottamaan syyttömyytensä.

Tutkimuksen kuvaama ase-telma on esimerkiksi Leaderin toteuttajille henkisesti äärim-mäisen raskas. Päällimäisenä tulisi olla oman kotiseudun omaehtoisen kehittämisen, mutta pääosaan onkin noussut hallintokoneiston epävarmuut-ta lietsova ja unettomia öitä aiheuttava kontrolli.

Ohjelma-asiakirjojen toiveikkaat tavoitteet uusista kehittämisauksista karkaavat ulottumattomiin, kun on alituisesti murehdittava,

Ohjelma-asiakirjojen toiveikkaat tavoitteet uusista kehittämisauksista karkaavat ulottumattomiin, kun on alituisesti murehdittava,

	HANNU KATAJAMÄKI on Vaasan yliopiston aluetieteen profes-sori.
	hannu.katajamaki@uva.fi

VERKOSSA SANOTTUA

Paikallisuus katosi osuuskunnista

Maaseudun Tulevaisuuden verkko- ja Facebook-sivulla keskusteltiin viikon mittaan paljon viljelijöi-den pärjäämisestä ja ammatin arvostuksesta.

Lähiruokakauppias Niina Hietalahti esitti MT:n haastatte-lussa (”Kauppiaan neuvo: viljel-jät ja pienryhtäjät, yhdistykää”, 4.7.) osuuskuntien perustamista alkutuottajien ja pienten jalosta-jien tueksi.

Kalevi Viio huomauttaa, että lähiruokaosuuskunta on oikeas-taan vanha juttu.

”Vieli parikymmentä vuotta sitten oli osuuskunnilla tuotan-tolaitokset joka maakunnassa, ja syötiin lähiruokaa. Sitten kulut-tajat alako huuttaa tehokkuuen ja halavan eurasakan perään. Laitokset piti laittaa aivan uuteen malliin. Olen em. systiä suurin piirtein allerginen tälle lähiruoka-asialle. Valitsen aina toki lähiruokaa, ja kotimaista. Lähiruoka on myös kaksiterä-nen miekka syrjäisten seutujen viljelijöitten kannalta.”

Timo ihmettelee, minne osuuskuntien aate on kadonnut. ”Näinhän juuri tehtiin 100 vuotta sitten. Ja samojen osuus-kuntien pitäisi vieläkin olla hen-gissä muutamia konkurssitapa-uksia lukuunottamatta. Mihin osuuskunta-aate on kadonnut näiltä osuuskunnilta? Vai pitäi-sikö sanoa ”osuuskunnilta.”

Jukka Koivulan kolumni ”Oregonissa viljelijä on sankari” sai Pia Jaakkolalta tykkäyksen lisäksi perusteellisen kommentin, josta osa tässä:

”Ei minuakaan haittaa vaa-timaton toimeentulo vaan se

ettei muotovirheitä tapahdu. Valvontakeskeisessä hal-linnoinnissa hankeaktiivit saattavat turhautua: Rahoittaja ei olekaan kiinnostunut tu-loksista, vaan muotoseikkojen pikkupiirteisistä noudattami-sesta.

Ansiokas raportti päätty antamaan kehittämisehdotuk-sia EU:n seuraavalle 2014–2020 ohjelmakaudelle. Päällimmäi-seksi nousee raportointivel-vollisuuksien vähentäminen. Tämä on välttämätön ehto, jotta Leaderin rooli maaseudun kehittämisyvälineenä vahvistuu.

On myös hyväksyttävä, että Leader on paikallisen kehittä-misen väline. On lopettava haikailu ”isoista vaikutuksista”. Hankkeiden viranomaishy-väksyntään ja maksatushake-musten käsittelyyn on saatava lisäresursseja. Tietojärjestel-mät on viritettävä palvelemaan hankkeiden toteuttajia. Tutkimuksesta nousevat kehittämistarpeet eivät ole uusia. Vastaavia huomioita tehtiin esimerkiksi Suomessa jo 1990-luvulla. Nyt saman-kaltaisia kehittämistarpeita on paikannettu seitsemässä EU:n jäsenvaltiossa.

Ennen jokaista ohjelmakaut-ta on vakuutettu, että ongelmat on tunnistettu ja että siirtymi-nen joustavampiin hallintokäy-täntöihin on alkanut. Huono kehitys on kuitenkin jatkunut. Komission edustajat eivät voi enää vedota kansallisten käytäntöjen aiheuttavan ongel-mat. Syytetyhdas on sittenkin Brysselissä.

Vaasalaistutkimus osoittaa, että lupausten aika on ohi. Ensi ohjelmakaudella Leaderin hallintokäytäntöjen on oltava oikeasti kevyempiä ja maa-seudun paikallista kehitystä todellisesti tukevia. Muuten uhkaa lopullinen hankeväsy-mys ja yhä useampien maaseu-dun kehittäjien väistyminen liian raskaaksi ja syyllistäväksi koetusta hankemaailmasta.

Lähde: Olli-Pekka Viinamäki, Esa Hyväryläinen, Arttu Vainio & Riia Met-sälä. Kohti kevyempää hallinnointia LEADER-toimintatavassa. Maaseu-tupolitiikan yhteistyöryhmän julkai-suja 4/2013.

	HANNU KATAJAMÄKI on Vaasan yliopiston aluetieteen profes-sori.
	hannu.katajamaki@uva.fi

Paikallisuus katosi osuuskunnista

Maaseudun Tulevaisuuden verkko- ja Facebook-sivulla keskusteltiin viikon mittaan paljon viljelijöi-den pärjäämisestä ja ammatin arvostuksesta.

Lähiruokakauppias Niina Hietalahti esitti MT:n haastatte-lussa (”Kauppiaan neuvo: viljel-jät ja pienryhtäjät, yhdistykää”, 4.7.) osuuskuntien perustamista alkutuottajien ja pienten jalosta-jien tueksi.

Kalevi Viio huomauttaa, että lähiruokaosuuskunta on oikeas-taan vanha juttu.

”Vieli parikymmentä vuotta sitten oli osuuskunnilla tuotan-tolaitokset joka maakunnassa, ja syötiin lähiruokaa. Sitten kulut-tajat alako huuttaa tehokkuuen ja halavan eurasakan perään. Laitokset piti laittaa aivan uuteen malliin. Olen em. systiä suurin piirtein allerginen tälle lähiruoka-asialle. Valitsen aina toki lähiruokaa, ja kotimaista. Lähiruoka on myös kaksiterä-nen miekka syrjäisten seutujen viljelijöitten kannalta.”

Timo ihmettelee, minne osuuskuntien aate on kadonnut. ”Näinhän juuri tehtiin 100 vuotta sitten. Ja samojen osuus-kuntien pitäisi vieläkin olla hen-gissä muutamia konkurssitapa-uksia lukuunottamatta. Mihin osuuskunta-aate on kadonnut näiltä osuuskunnilta? Vai pitäi-sikö sanoa ”osuuskunnilta.”

Jukka Koivulan kolumni ”Oregonissa viljelijä on sankari” sai Pia Jaakkolalta tykkäyksen lisäksi perusteellisen kommentin, josta osa tässä:

”Ei minuakaan haittaa vaa-timaton toimeentulo vaan se

HENRIK SCHÄFER